



## Պարույր Սևակ

### Ահա նորից գիշեր

Ահա նորից գիշեր, ահա նորից մշուշ,  
Նորից տապից այրված փողոցն է երջանիկ,  
Նորից մանրահատիկ անձրևն է մեղմ խշշում,  
Եվ լուռ անբջում է ամեն կիզված տանիք...  
...Ես մեղմ էի այնպես, խոնա՛րի և ընտանի՛,  
Այդ երեկ էր կարծես, դու հիշո՞ւմ ես արդյոք  
Մեզ սպասում էր դեռ չեղած մի ընտանիք,  
Մի համրախոս խրճիթ՝ ծածկված հող ու հարդով:  
Բա՛խտ կար քո աչքերում, բախտ կար ամե՛ն ինչում,  
Միայն սե՛ր կար կյանքում, ցավ ու ձանձրույթ չկար,  
Ամեն խոսք ու հայացք խոստումով էր շնչում,  
Երագով էր հարուստ օրն ու գիշերն երկար:  
Բայց մեր բախտը այդ ո՞ր, ո՞ր գիշերում մռայլ,  
Ո՞ր անձրևի ներքո և ո՞ւմ ձեռքը թաղեց,  
Ո՞ր ջրհորդանն արդյոք քրքշաց մեզ վրա,  
Այդ ո՞ր առուն խնդաց, լամպը քնծիծաղեց:  
Այդ ո՞վ իմ գալիքը՝ քո աչքերի խորքում  
Եվ քո սերը մորթեց իմ ձեռքերի վրա:  
Այդ ո՞վ և ինչո՞ւ էր բաց դուռն իմ դեմ փակում  
Ու գոջման աղ ցանում իմ վերքերի վրա:  
Ո՞վ էր,- չե՛ն հասկանում, ես չգիտե՛մ, մշո՛ւշ,

Գիշեր՝ ռ, հանկարծ քեզ պես ողջը մուժով պատվեց...

Միայն գիտեմ՝ փլվեց մի որբ տանիք դրսում

Եվ մայթերին, իմ տեղ, անձրևն ուշաթափվեց...

12.X.1943թ. 20.II.1952թ

Երևան